

Het wil mij vóórkomen, dat in verband met een nitbreiding van het secretariaat op de boven aangegeven wijze, althans voorloopig zal kunnen worden volstaan met een contributieverhoging van *f* 10 à *f* 12, waardoor bij een ledental van 3000 jaarlijks *f* 30000.— à *f* 36000.— voor het kostbaardere bureau beschikbaar komt. De contributies der organisaties evenwel moeten door deze zelve worden geregeld. Zij kunnen en moeten m. i. plaatselijke kassen vormen in eigen beheer, waaruit zij, wanneer haar zulks gewenscht voorkomt, desgevraagd een bedrag voor de gemeenschappelijke kas der Maatschappij kunnen beschikbaar stellen. Alleen zulk een regeling lijkt mij gezond en bruikbaar voor het scheppen van een houdbaar en duurzaam geheel.

Tegen verplaatsing van den zetel der Maatschappij behoort men zich naar mijn meening niet te verzetten, aangezien het hoofdbestuur die noodzakelijk acht op grond van opgedane ondervinding. Waar de ervaring spreekt, is argumentatie overbodig. Wie nochtans mocht aarzelen, het standpunt van het hoofdbestuur op gezag te aanvaarden, zij slechts herinnerd aan het sprekende feit, dat het weinig heeft gescheeld, of de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst ware in de commissie, die door minister AALBERSE was ingesteld tot het ontwerpen eener voor ons zoo uiterst belangrijke ziektebehandelingswet niet vertegenwoordigd geweest, omdat men zich heeft moeten tevreden stellen met het houden van briefwisseling, in plaats van in persoon, desnoods herhaaldelijk overleg te gaan plegen met de betrokken autoriteit.

Beoogt men een zoo groot mogelijk nuttig effect te bereiken met de beschikbare werkkraft, dan verlichte men haar taak ook zooveel dit kan door zooveel mogelijk de noodzakelijkheid van heen en weer reizen te beperken.

Amsterdam, 18 Mei 1920.

H. D. DE HAAS.

VOORSTELLEN VAN HET HOOFDBESTUUR.

Men hoort wel eens beweren, ik weet niet, of het waar is, dat het prestige van de Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst in den laatsten tijd bij de regeering en het publiek niet erop vooruitgaat. Sommigen meenen, dat, indien men zich maar krachtiger als vakvereniging consolideerde, dit prestige wel weer erop vooruit zou gaan. Het is mogelijk; maar zou het niet een eisch zijn van wijs beleid de zaak ook eens omdraaien en van den anderen kant te bekijken en zich aftevragen, of niet het vaak minder gelukkig optreden van onze Maatschappij als vakvereniging naar buiten de oorzaak zou kunnen wezen van de vermindering van prestige in het oog van regeering en publiek, die nog altijd niet in den geneesheer den arbeider zonder meer kunnen zien? Het is maar een vraag, maar de beantwoording hiervan is voor onze Maatschappij toch wel van belang; het zou een reden kunnen zijn om zich aftevragen, of men wel op den goeden weg is.

Wageningen, 14 Mei 1920.

A. BAKHUYSEN SCHULD.

SPOORWEGARTSEN.

Ik ben nu zoo ongeveer een half jaar geleden hier te Haarlem begonnen met het vraagstuk der spoorwegartsen zonder nog een stap nader gekomen te zijn tot het groote doel: vrije artsenkeuze. Wat dat hier alleen te Haarlem ons artsen reeds heeft benadeeld, dat niet toepassen van het bindend besluit, dat onze Maatschappij voorschrijft, maar blijkbaar niet toepast; ik bezit helaas de cijfers niet, maar zij zullen niet gering zijn. En dat alles wordt maar lijdelijk toegezien en door het hoofdbestuur en door de C. O. en door de spoorwegartsen zelve, onze collega's, allen lid van de Nederl. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst. Het grootste verwijt aan het adres der spoorwegartsen blijft voor mij nog altijd, dat hun allang te voren bekend was, wat het zieken- en ondersteuningsfonds van plan was en dat geen hunner ridderlijk genoeg is geweest om zijn afkeuring daarover te kennen te geven. Nu nog, nu de question très brûlante geworden is, blijft het, collega SCHRÖDER heeft het in het laatste *Tijdschrift* terecht gezegd, „een onderonsje”. Er moet nu een eind aan komen